

BLAGOSLOVEN JE ZABORAV

“Blagosloven je zaborav...”, rekao mi je. Ali ja nisam zeleda da zaboravim. A zaboravila sam. Na obali Rajne stajala sam zamisljena i zagledana u grudvicu koja se na zemlji napravila od dodira pljuvacke i prasine. Cega je trebalo da se setim, sta sam to tako silno pokusavala da ne zaboravim? Kao kroz maglu, pojavljivale su se i nestajale u podsvesti neke poznato-nepoznate ulice i kuce koje su ostavljale poznati ukus, kao kad vam voda potece na usta pri samoj pomisli na cokoladu. Zaboravila sam... Samo su se jos moje oci secale – necega; dok sam gledala kako protice Rajna. Crvenog svitanja su se setile, sa neke tvrdjave cije sam ime zaboravila. Setile su se ponoci i kise koja je lila, kao da nikada vise nece stati. Setile su se Burenceta (sta to bese Burence, pitala sam se zbunjeno dok su se moje oci secale za mene...). Onda su se i moje usi setile – jos necega; dok sam slusala kako protice Rajna. Setile su se na mah skriptavog ljuljanja nekih usidrenih brodova; pa krika recnog galeba; i zvona na crkvi. Moja koza je dodala jos po neko secanje – najezene noci se setila, noci u kojoj se place i ljubi bez ostatka; vetra, sa zvukom necijeg imena, davno trazeneog medju krosnjama, i slanog straha u olujnoj noci. Pod utiskom maglovitih slika, upleli su se u tu igru prisecanja iznenada i moji prsti – setili su se zica stare gitare, drvene ograde Radetckog, Martinovog kaputa od kamilje dlake, i kaziprsta uprtog u tamno plavetnilo noci...Moje se telo setilo. Nepoznati grad zvao se Zemun...Ali – gde je bio taj grad? I - zasto sam zeleda da ne zaboravim? I zasto ga je moje telo pamtilo?...Toga, eto, nisam mogla da se setim, tu na obali Rajne, zagledana u grudvicu koja se stvarala pod dodirom pljuvacke sa prasinom.

“Ne boj se nicega” – rekao mi je – “Blagosloven je zaborav...”